

M. L. S t e d m a n

Élet

a

messzeségben

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

1.

Nyugat-Ausztrália

1958. január 10., péntek

Odakint a vörös föld, ameddig a szem ellát. Odafele a nap a végtelen kék eget szántja. A poros zöld akáciafa alatt egy gyík keres árnyékot; a hangyák mérnöki pontossággal építik hőszigetelő fészkeiket; a kenguruk zsenge fialelek nedvét szívogatják, miközben a fülüket hegyezve távoli zúgásra figyelnek: a ritkás facsoportot kettéhasító, vörös vonalon magányos teherautó közeledik feléjük.

A Bedford ülésén egymás mellett feszít a MacBride család három férfi tagja. Phil sötét szöghaja és ovális arca felbukkan az idősebb fia, Warren vonásaiban, és visszaköszön a kisebbik fiúban, Mattben is. Akár a borsószemek a hüvelyben – ugyanaz a történet ismétlődik nemzedékeken át. Mindenki úgy tartja, hogy még az otthon maradt Rosie, a fiúk közé beékelődött lánytestvér is az apja kiköpött mása. Az anya, Lorna kilóg a sorból. A MacBride-okat egy mérőföldről* fel lehet ismerni.

Warren belebokszolt az öccse karjába.

– Uramisten, micsoda sületlenségekkel jössz elő!

* Az Ausztráliában 1970 előtt használatos angolszász mértékegységek metrikus rendszere (SI) való átváltási mutatóját a regény függelékében közöljük.

– Dehogynis! Körülhajózni a Földet. Lakatlan szigeteket felfedezni... – válaszolta Matt. – Remek dolog lenne!

– Nagyon iparkodni kell, ha nem akarod, hogy a fehér hangyák szétrágják azt az átkozott hajót, és elsüllyedjen, amint víz éri – mondta a fiúk apja. Megrántotta a sebességváltót, hogy átlendítse a teherautót a következő emelkedőn. A platón több tucat birka bégetett. Semmi különös nem lett volna abban, hogy MacBride-ék juhfarmján egy hajó van, ha a birtokot az állam hatezer mér-föld hosszan elnyúló tengerpartjának egy darabja határolja. De a majdnem egymillió holdas,* aszályos Meredith Downs a száraz-föld belsejében terül el, sőt helyenként a sivatagba is belenyúlik.

– Miről is szólt az a fogadás? – kérdezte Matt.

– Monty fészéről.

A beszélgetés onnan indult, hogy elhaladtak egy magányosan tornyosuló építmény, „Monty fészere” mellett. Az épület Phil nagybátyjának, Montgomery MacBride-nak a nevét viselte, és sok száz mérföldes körzetben a legkülönösebb építménynek számított. Az idők során alaposan kiszínezték a történetet, hogyan került egy teljesen felszerelt gyöngyhalász vitorlás Meredith Downsra – a húszezer juhot számláló birtokra, ahol átlagosan évi nyolchüvelyknyi csapadék esik –, de a lényeg változatlan maradt: Monty egyik régi cimborája természetben rendezte az adósságát; afgánok vontatták ide a vitorlást tevékkel, és Monty arról álmodozott, hogy egy napon majd ő maga fog vele hajózni, talán a kontinens déli partjainál, habár a jeges Déli-óceánban aligha terem gyöngy. A hajó a Dél Keresztje legfényesebb csillagának, az *Alfa Crucis*-nak a nevét viselte. Amikor Monty 1915-ben elmasí-

* Összehasonlításképpen: kb. egy mai magyarországi közepes nagyságú várme-gye területével egyezik meg.

rozott a Somme völgyébe, a frontra, hogy hazafias kötelességét teljesítse, az apja megígérte, hogy gondját viseli a vitorlásnak. Megépítette a fészert a gyajúért kapott pénzből, rendszeresen olajozta a hajó fa alkatrészeit, és távol tartotta tőle a pókokat meg a természeteket.

De miután Monty egy gáztámadást túlélve hazatért a háborúból, mindössze annyi telt tőle, hogy a fészert fullasztó hőségben összekuporodott a hajó aljában, és képzeletben nyugodtabb vizekre hajózott. Nem sokkal később meghalt, a hajója csonttá aszott, és álmai beteljesületlenül maradtak. Monty hamvait egy iránytű és egy üveg sör társaságában a hajóorrban helyezték el, megfogadták, hogy egy nap vízre bocsájtják a vitorlást, és a fiú földi maradványait az Indiai-óceánba szórják. Phil MacBride továbbra is szertartásosan lakkozta a hajó fáját, cserélte a foszladozó köteleket, és Montynak minden születésnapján hozott egy palack sört. Phil egyébként nem volt hóbortos ember, de ebben kivételt tett: „Ez a hagyomány”, mondta, amikor illő tisztelettel elhelyezte a palackot a hajóorrban.

Most pedig válaszolt a legkisebb gyermeke kérdésére:

– Monty úgy gondolta, hogy odafent északon, a barátja birtokán vizet találhat, csak egy varázsszövő kell hozzá. Ha sikerül neki, megkapja a hajót. Úgy is lett: harminc láb mélyen ivóvizet talált, aztán többet vissza se nézett. A cimborája betartotta az ígétét. Majd egy évig tartott, mire idevontatták azt a hajót.

A teherautó tovább zötyögött, a nap pedig egyre dühödtebben perzselte. A sárga színű, kavicsos utat kiszáradt vízmosások szabdalták, amelyeket a szokatlan időben beköszöntött esőzés hagyott maga után.

– Ki kéne hozni az útgyalut, Warren, hátha el tudjuk vele simítani ezt a darabot – mondta Phil, miközben egy különösen rázó

szakaszon döcögtek, és a birkák ide-oda dülöngéltek a platón. – Kérd meg Milest, hogy segítsen!

Ezek után megbeszélték, hogy boldogul Miles Beaumont, az angol gyakornok munkavezető, akinek vége felé közeledik a tanulóideje.

A sóbokrokat helyenként disznófű váltotta fel, és hat fekete hattyú ereszkedett le a hatalmas, sós vizű tóra, amelynek a partja fehéren csillogott a sókristályoktól. A legelőn magasodó acél szélkerekek lapátjai lassan forogtak az enyhe szélben, és kiszivattyúzták az értékes talajvizet. A teherkocsi látványa időnként szétugrasztott néhány birkát.

Matt az apja és a bátyja közé beékelődve figyelte, ahogy egy emupár utánuk iramodik az út mentén. A két madár kis ideig lépést tartott velük, aztán újra takarásba húzódott. Együgyű jószágok! De gyorsan futnak. Gyorsabban, mint az óriásgyíkok. Azoknak is itt kell lenniük valahol, igaz? Számtalan állat rejtőzik a sűrű bozótban: barna kígyók, mérges pókok, kéknyelvű szkinkek, meg a milliányi hangya. A tevék szabadon kószálnak, amióta a hajcsáraik szélnek eresztették őket: egy közülük valahol a birtonkon éppen át akar törni a kerítésen, hogy vízhez jusson. De a tevéknél sokkal rosszabbak a dingók: azok kikerülik a csapdákat, és az éjszaka leple alatt elragadják a szerencsétlen birkákat. Meg a kenguruk. Átkozottul sok van belőlük, hiába próbálja irtani őket Pete Peachey, a kenguruvadászuk.

Mattnek leragadt a szeme, mert korán indultak, és tegnap lázba hozta a Perthből érkezett távirat, amelyben értesítették, hogy kiváló eredményt ért el az érettségi vizsgán: számára örökre véget ért az iskola.

Majdnem egész éjszaka álmatlanul forgolódott, és azon gondolkozott, mihez kezdjen most. Warren, aki huszonkét évét meg-

hazudtolva inkább negyvenkettőnek látszott, átveszi a Meredith Downs birtokot, amikor az apjuk visszavonul – ez kőbe volt vésve. Mattnek másba kell fognia. És e pillanatban, két nappal a tizennyolcadik születésnapja előtt úgy érezte, bármi lehetséges: egyetemre mehet, mérnök vagy tudós lehet belőle – vagy kartográfus, hiszen odavan a jó térképekért... Vagy a szülei segítségével saját birtokot vásárolhat. Akár meg is nőülhet? Majd egyszer. Felidézte maga előtt Pattie Gosden zöld szemét, aki – a nővére, Rosie szerint – ott lesz ma a városban, a Fiatal Állattenyésztők találkozóján...

Órákon át zötykölődtek a sík vidék földútjain, minden legelő kapujánál megálltak, hogy kinyissák, aztán becsukják maguk mögött, végül elérték Meredith Downs határát. A három férfit meg egy csomó birkát szállító teherautó csupán apró homokszemnek tűnt a végtelen tájban.

A MacBride család pár évtizeddel azután telepedett le Nyugat-Ausztráliában, hogy 1829-ben megalapították a Swan River kolóniát. Lyle MacBride és az öccse, Lachlan, apjuk szerény angliai juhfarmját hátrahagyva feleségestül nekivágott a kimerítő utazásnak, és családjaik néhány nemzedék alatt szétszóródtak Ausztrália nyugati vidékén, ahogy a földeket legeltetésre alkalmassá tették. A Korona-földek térképén egymás után jelentek meg a MacBride-ék által bérbe vett területek, piros dőlt betűkkel jelölve.

A MacBride név minden más nyilvántartásban is megjelent, ahogy arra számítani lehetett: születési, halotti és házassági anyakönyvi bejegyzésekben, a Kártevőirtó és az Útügyi Bizottság ülé-

seinek jegyzőkönyveiben. A Perthbe és Melbourne-be időjárási megfigyeléseket küldő Meteorológiai Hivatal naplóiban szintén megemlítenek egy-két MacBride-ot. Szerepelt a nevük a Juh-tenyésztők és a Marhapásztorok Szövetségének jegyzőkönyveiben, a Királyi Mezőgazdasági Társaság főkönyveiben, és még sok egyéb hivatalos iraton.

Úgy mondták, hogy a MacBride-ok értik a dolgukat: megfontoltak, de éles eszűek, óvatosan bánnak a pénzzel, de nem kicsinyesek. Ha megtehették, készek voltak a jó ügyért adakozni, akár egyházi, akár világi célra. Náluk jobb szomszédokat kívánni sem lehetett: igazságosan rendezték a vitás ügyeket, gyakorlatiasan cselekedtek az elemi csapások idején; jól gazdálkodtak a földjükön, a legkorszerűbb módszereket alkalmazva. Míg Lachlan rokonsága észak felé sodródott, Lyle utódai megmaradtak Meredith Downson, és végül majd egymillió holdnyira terjesztették ki a birtok határait – ennél többet nem engedett a törvény. De egymillió hold épp csak egy kis pont Nyugat-Ausztrália térképén, azon az egymillió négyzetmérföldön, ami a kontinens egyharmadát teszi ki.

A MacBride család férfi tagjai jóvágású fickók voltak, és megvolt bennük az a vonzerő, amivel rábírták az elsőbálozó lánykákat arra, hogy kiköltözzenek hozzájuk, az isten háta mögé. Ezek a feleségek nemegyszer szép hozománnyal érkeztek, tőzsdealkusz apjuk vagy aranyásó nagyapjuk jóvoltából, ami annyit jelentett, hogy volt anyagi fedezetük átvészelni a birtokra elég gyakran ráköszöntő nehéz időket.

Ezen a vidéken nem könnyű az élet. Odahaza, Angliában egy hold föld két-három juhot tudott eltartani. Itt, az aszályos vidéken egy birkának kell vagy negyvenholdnyi terület. Hőség van. Tűz a nap. De a téli éjszakákon a víztartályban befagy a víz teteje.

A ragyogó napfény, ami életet ad a tájnak, ugyanazzal a közönyös vállrándítással fel is perzseli azt, kiszáradt fákat és elrozsdásodott háztetőket hagyva maga után az elhagyatott farmokon. Az esőt adó szél árvizet is hozhat, és romba döntheti a birkanyíró aklokat. Ami itt jót tesz az embernek, ugyanúgy kárt is okozhat – ez a dolgok rendje.

Valószínűtlen dolgok történnek ezen a földön: itt fejlődtek ki az erszényesek és a kloákások; a röpképtelen madarak meg a repülő emlősök. Széthasadtak a kontinensek, és szigetek születtek. Az óceán sivataggá változott, a sivatagban meg gleccserek eredtek. Az emberek pedig egyre vonszolják keserves kis életüket a könnyörtelen sík vidéken.

És hát az aszály... Nos, az olyan, mint az undok rokon, aki előbb-utóbb úgyis beállít – nem az a kérdés, eljön-e, csak az, hogy mikor érkezik. Ez a másik ok, amiért olyan hatalmasak a birtokok: ki kell játszaniuk az időjárást. Az egymillió holdnak legalább egy része kaphat némi esőt, és oda lehet hajtani az állatokat a zöld fűre, ami kisarjad a legelőn vagy a vízzel telt, agyagos gödrök körül. Ha úgy néz ki, hogy minden elveszett, a lehető leggyorsabban kiüríted a farmot, elküldöd a munkásaid nagy részét, és csak vársz a rémisztő csendben, amikor egyetlen birka sem béget, egy madár sem repül a levegőben, a levelek sem susognak a fákon – mert már az összes lehullott.

Azon a napon, 1958 januárjában, miközben a teherautó Wanderrie Creek irányába tartott, Phil és Warren a kerítésjavításról tárgyalt, Matt pedig a jövőről és a Pattie Gosdennel való találkozásról álmodozott, MacBride-ék szerencséje megfordult: egy egészen másfajta szerencsétlenség felé haladtak.

Phil MacBride hétéves kora óta tudott vezetni – amióta a lábával elérte a pedálokat. A fiait is nagyjából ebben a korban tanította meg autót vezetni. Az egyik legfontosabb szabály, amit beléjük sulykolt, így hangzott: soha ne rántsd félre a kormányt, hogy kikerüld a kengurut! Nem lehet tudni, melyik irányba fog ugrani, úgyhogy inkább a kocsi hűtője horpadjon be, mint hogy megcsússzon és felboruljon az irányíthatatlanná vált jármű.

Talán a forró levegőben hullámzó délibáb volt az oka, hogy Matt apja az út közepén előtte tornyosuló, hat láb magas, vörös hím kengurut a másodperc tört részéig embernek nézte. Mire a lába meglendült, hogy beletaposson a fékbe, az agya figyelmeztette, hogy tévedett, de a teherautó addigra már ráfutt az alattomosan süppedős, kavicsos padkára, és hangos, fémcsattanással az oldalára fordult. Phil egyik fia a szélvédőn keresztül kiröpült a kocsiból, a másikat pedig felnyársalta a sebességváltó.

Philnek annyira futotta az erejéből, hogy Warrent kihúzza a vezetőfülkéből, és biztonságos távolságba vonszolja. Annyit látott, hogy Matt a járműtől távolabb fekszik, vérző fejjel, szétvetett végtagokkal. Ekkor elsötétült előtte a világ.

A benzingőz elnyomta a sóbokrok szagát, és a közeli szélkerék zúgása beleveszett a rémülten bégető birkák hangjába, miközben a teherautó kerekei a levegőben pörögtek, és benzint köpködtek maguk köré, akár egy forgó tűzkerék. A benzingőz percekben belül lángra lobbant a hőségben, és a teherautót narancsvörös lángok borították el. Az olvadozó gumikból fekete füst szállt fel, és létrát rajzolt a végtelen, üres égboltra.

Akár a borsószemek a hüvelyben, úgy feküdtek a MacBride család férfi tagjai a porban. Patakozott belőlük a vér, amely a földön kavargva egyetlen skarlátvörös tócsává folyt össze.

2.

A mikor Sunyi Snook, a postautó vezetője rátalált a roncsra Meredith Downs határában, a szédelgő birkák az út mellett meg a kerítés tövében bégettek. Nem lenne nagy csoda, ha a bal eset helyéhez közeledve valaki azt hitte volna, hogy egy szörnyű kerti sütögetés közepébe csöppent. Vagy egy tucat ürü szorult a teherautó rácsai közé, és ahogy a gyapjuk megperzselődött, lassan elszenesedtek: szerencsétlen áldozati bárányokká váltak, de épp olyan ínycsiklandozó illatot árasztottak, mint bármely más sült bárányselet. Így aztán nem tudni, vajon a postás kutyája, Villám, meghökkenésében vagy csak éhségében csaholt.

Szerencsére a környéken ez viszonylag forgalmas útnak számított – legalább naponta egy jármű megfordult errefelé. Ami azt illeti, egy óra sem telt bele, és Sunyi máris rájuk talált, mivel felfigyelt a füstoszlopra. Warren vérzett, de eszméleténél volt. Felkönyökölt, úgy utasította Sunyit, hogy terelje vissza a birkákat, és szitkozódott, amikor a postás megpróbálta őt megmozdítani. Matt mozdulatlanul feküdt a kavicsos padkán, mint egy kődarab – akárcsak az apja, nem messze tőle –, és Sunyi halottnak vélte: a fiú lábán mély seb tátongott, és a fülében alvadt vér feketéllett. Így hát a postás arra a sérültre koncentrált, aki még tudott beszélni. Menteni kell, aki még menthető és a többi... Később kiderült, hogy Warren mája bevérzett, de egészen addig káromkodott

és átkozódott, amíg végleg elvesztette az eszméletét. A három férfi elég távol volt a kocsiól, így nem égték meg.

– Legalább a holttestük megmaradt – mondta később Lorna.
– Legalább el tudjuk őket temetni.

A hőségtől lihegő postás beemelte Warrent a teherautó fülkéjébe, aztán odavonszolta Phil testét, és hangos nyögéssel felhúzta a platóra. Villám nagyvonalúan lemondott a birkavacsoráról, és morogva strázsált Matt teste fölött, amikor Sunyi visszatért.

– Menj onnan!

A kutya rá se hederített, és megnyalta a fiú arcát. Matt szemhéja megrándult.

– A mindenségít, Villám! – Sunyi lehajolt, hogy újra szemügyre vegye a testet. Kitapintotta Matt gyenge pulzusát, és Villám felé fordult.

– Okos kutya!

Mattnak meg azt mondta:

– Tarts ki, fiam! El ne mozdulj innen!

Félrelökte a csomagokat, a postaszákokat és az élelmiszeres ládákat, hogy helyet csináljon neki az apja mellett.

– Így ni! Tartsd rajta a szemed, öregem! – mondta, megsimogatva a kutyája orrát. – És szólj, ha rosszabbul van!

Azzal beszuszakolta magát a kormány mögé, és nyaktörő sebességgel hajtott a legközelebbi vendéglőig, ami húszmérföldnyire volt tőlük, és a tulaj rendelkezett egy lábbal hajtott, generátoros rádióval, kötszerekkel meg leszállópályával a Repülő Orvosi Szolgálat gépe számára.

Amikor dr. Finbar Rafferty földet ért a gépével, az egyébként higgadt természetű ír orvos, aki évek óta ismerte MacBride-ékat, megborzongott az őt fogadó látványtól.

– Szűzanyám!

Aztán megdörgölte az arcát, hogy magához térjen, és igyekezett betegként tekinteni a két áldozatra, nem pedig régi barátként; követte a klinikai rutint, ezzel biztonságosabb mederbe terelve a gondolatait.

Aznap délelőtt, miközben családjának férfi tagjai élet és halál mezsgyéjén jártak, Lorna MacBride a konyhában szorgoskodott: a tőle megszokott célirányos, fürge mozdulatokkal készítette a gyümölcstortát legkisebb gyermeke közelgő születésnapjára.

A tekintélyes méretű konyha volt a régi, kőből épült farmház szíve, a ház pedig a Meredith Downs birtok szíve. A makulátlanul tiszta éléskamrát Lorna ipari mennyiségű élelmiszerrel töltötte fel, így akár hónapokra elegendő készletekkel rendelkeztek arra az esetre, ha erdőtűz vagy ciklon vágná el őket a külvilágtól. Lorna saját dzsemjein és csatos üvegekben dunsztolt befőttjein kívül a polcokat gyümölcskonzervekkel, szárazkekszekkel, jókora rizses- és liszteszsákokkal meg óriás tejporosdobozokkal pakolták meg.

Ez a konyha táplálta a MacBride-ok több nemzedékét, akik virradat előtt indultak összeterelni a jószágot, vagy nyakig porosan és koszosan jöttek haza a kerítésépítésből vagy a kúttisztításból. A hosszú eukaliptuszfa asztalon készültek a kiadós ebédek a szomszédok számára, akik eljöttek segíteni felállítani a szélkereket, vagy lejátszani egy krikettmeccset, meg a látogatóknak, akik beugrottak útközben Perth felé. Itt örültek a sportsikereknek, és siránkoztak az árvíz- és aszálykárok fölött.

Ezen a reggelen belengte a konyhát a kenyér illata, amit Lorna tett be sülni az óriási, fatüzelésű kemencébe; a farmon az egyetlen áramforrás az a harminckét voltos generátor volt, amely éjszakánként néhány órán át villanyfénnel látta el a házat. Bár a rendszer mindössze valami halvány derengést adott, Lorna hálásan kattintotta fel a kapcsolót ahelyett, hogy nagy ügyel-bajjal feltöltené a petróleumlámpákat, és a gyertyák kanócat vagdosná.

Ahogy erre felé a farmok többségének, nekik sem volt telefonjuk. Viszont a hűtőrács mellett, ami a tűzforró tepsiket várta, ott állt a pedállal hajtott adó-vevő készülék, amely MacBride-ékat összekötötte a külvilággal.

Lorna azonban nem a vezeték nélküli rádión keresztül, hanem az ajtaján bekopogtató emberektől értesült a balesetről. Éppen betette a sütőbe Matt tortáját, amikor a hatvan mérföldre lévő Wanderrie Creekből megérkezett két rendőr. Sapkájukat a kezükben tartva vezették be a házba Lornát, és leültették a saját asztala mellé, mielőtt közölték vele a szörnyű hírt.

Ahogy az esőcseppek lepereregnek a zsíros gyapjúról, a rendőrök szavai alig hatoltak a tudatáig. Aztán, ahogy megértette őket, Lornát különös, rossz érzés fogta el: a családja, az egész világ – maga a valóság – összeomlott, de a polcokon minden egyes csésze mozdatatlanul állt a helyén, ahelyett, hogy a padlóra esve ezer darabra hullott volna. Egykedvűen tűrte, hogy Wisheart őrmester végül kézbe vegye a dolgokat: teát főzött, és három-három kockacukrot tett bele neki is meg a lányának, Rose-nak is. A fiatal lány percekkel korábban még lázas izgalommal mesélte, hogyan lovagolt ki Milesszal a földjükön található régi bányához aznap reggel, most azonban elállt a szava, és a döbbenettől halálsápadtan állt a konyha közepén.

Minden férfi odavan. Ez a mondat visszhangzott Lorna fejében, ahogy lisztes kézzel megfogta a teáscsésze fülét, de a szájához emelni már elfelejtette.

A baleset, amely a MacBride-ok életébe került, nem számított rendkívüli eseménynek. A halál áttetsző máza borít mindent, amit az ember közelebből megvizsgál a bozótosban: a kiszáradt fa göcsörtös kővé vált törzsét, a sarat feltúró kosszarvakat, a farm ablakának szúnyoghálóján fennakadt rovarok szárnyából és lábából emelt hótorlaszt. A halál úgy fénylik ezen a vidéken, akár a csillogó homokszemek.

Minden áldott évben történt valami: biztos, hogy ismertél valakit, aki úgy halt meg, hogy ledobta a lova, vagy a kocsija leszaladt az útról, vagy kígyó marta meg, és nem volt a közelben segítség. A bányáknak szintén a halál törzshelyének számítanak. A bányászokon kívül, akiket agyonsújthat egy elszakadt acélkábel, vagy szétzúzódhat a koponyájuk, ha a darukezelő figyelmetlenségből felemeli őket ahelyett, hogy leeresztené, sokan kétségbeesetten keresik, honnan vethetnék le magukat ezen a nagyrészt sík vidéken, ahol még magas épületek sincsenek. A bányáknak készségesen a segítségükre sietnek, különösen egy nagyobb ivászat vagy szerelmi csalódás után. És az elhagyott tárnák hónapokon vagy éveken át megőrizhetik ezt a titkot.

Az ember tehát nem tud itt életben maradni a farmokat és városokat átszövő, láthatatlan hálózat nélkül, amely – akár az erek az emberi testben – életfontosságú segítséget küld a szerencsétlenség

vagy a vérfürdő áldozatainak. Miután rádión beszéltek a Repülő Orvosi Szolgálattal, beindult a híráradat a Beosztáson keresztül – a farmerek így nevezték az ütemtervet, amely a különböző birtokok számára kijelölte azt az időszávot, amikor a Repülő Orvosi Szolgálat rövidhullámú rádiófrekvenciáját használhatják.

Mindenki tudta, hol tart Meredith Downs az éves ellési, összerelési és birkanyírási menetrendjében. És azt is tudta mindenki, hogy ha ők kerülnének ilyen slamasztikába az isten háta mögött, azt várnák, hogy a szomszédai beállítsanak hozzájuk, és segítsenek nekik. Még szerencse, hogy január volt, az év legnyugalmasabb hónapja, amikor az ember leginkább csak leszegett fejjel várja, hogy a tikasztó hőség beleunjon a dologba, és továbbálljon.

Rose mindenáron Matt-tel akart menni, egyenesen a kórházba, a több száz mérföldnyire fekvő Perthbe.

– Valakinek mellette kell lenni, amikor felébred. Vagy ha... – A két nő némán egymásra nézett az asztal fölött. Bár Lorna alig tudta elviselni, hogy utolsó, ép és egészséges gyermekétől megválna, beleegyezett. Ő maga is odautazik, amint a farmon rendeződnek a dolgok.

Az ötvenmérföldnyire északra található Deep Springs farmról való Maudie Knapp jelent meg elsőnek, miután meghallotta a dolgot a rádión keresztül. Sebtében összepakolt bőröndjével állított be, hozott egy nagy dobozra valót a híres omlós linzeréből, meg egy fazéknyi pörköltet, ami éppen a tűzhelyen rotyogott, amikor meghallotta a hírt.

– Jaj, Lorna! – Egy pillanatra elállt a szava, amikor meglátta kedves barátnőjét, aki üres tekintettel bámult rá, és alig állt a lábán. Maudie nagy levegőt vett.

– Jól van. Most már itt vagyok, édesem. És Charlie is úton van. Bob Sowerby jön a fiaival, a szomszédos Maundy Creekből. Csak

azt mondd meg, melyik legelőn van a jószág, és miben segíthetünk. – Nyitogatni kezdte a szekrényeket, míg végül megtalálta, amit keresett. – Tessék! Igyál egy kis brandyt!

Ha Lorna MacBride-ot kérdezzük, pontosan hogyan telt az idő a szörnyű eseményt követően, nem tudta volna elmondani. Az első napja arról szólt, hogy egyáltalán levegőt vegyen, mintha lélegezni is elfelejtene, ha nem vesz erőt magán.

Minden gondolata a temetések körül forgott. A temetkezési vállalkozók várhattak volna pár napot, de Lorna tudta, hogy nincs hűtőkamrájuk, és a Wanderrie Creek-i kórház hullaháza csak korlátozott ideig áll a „vendégek” rendelkezésére. De talán nem túl szerencsés dolog a temetéseket szervezni, amíg nem tudja, kettő lesz-e, vagy három?

Maudie riasztotta fel a gondolataiból, aki tapintatosan így szólt:

– Tudom, hogy el akarsz menni Perthbe, Mattet megnézni...

– Mattie-t... Igen, persze. – Ám abban a pillanatban Lorna a világért sem tudta volna megmondani, hogy az a gyermeke él-e, vagy meghalt. Annyi bizonyos... igen, annyit tudott, hogy Rosie életben maradt.

De hogy a fiúk közül megvan-e valamelyik?